

Sunnuntai 7.7.2013
Päätösseurat 14:00
Jussi Vihantola

Haapajärven Herättäjäjuhlat alkavat olla päätöksessään. Armeijan kieltä lainatakseni "yhteydet puretaan, juhlaväki kotiutetaan". Olemme saaneet olla täällä yhdessä Vanhoja tuttuja on tavattu, uusia tuttavuuksia kenties solmittu. Nyt on aika erota. Yhteydet katkeavat. Toivottavasti yhteys ylöspäin ei katkea. Me haavikkaat olemme pyrkineet valmistelemaan juhlia jääkiekkoilijoiden tyyliin: nöyrästi, mutta vahvalla itsetunnolla. Usko ei ole pettänyt ja talkoohenkeä on riittänyt. Kiitos siitä Taivaan Isälle.

Juhlaväki lähtee kotimatalle. Kukin meistä kiirehtii omiin kotimaisemiinsa. Jokaisella on sinne oma tiensä. Mutta on meillä edessämme myös yhteinen kotimatka. Tavoitteena se Isän koti, jonka ovea on täällä juhlilla meille raoteltu. Aika ajoin on saattanut tuntua, että ovi on ollut auki, joskus ihan sepposen selällään.

Mutta mikä on juhlan anti. Sana on meille annettu. Saatiinko siitä evästä matkalle. Kannattiko tulla! Kirjassa "He lähtivät, Sana jäi" E.V. Pakkala kertoo vavahduttavan totuuden: "Et voi tullessasi Sanan kuuloon tuoda mitään mukanas. Etkä voi sieltä lähtiessäsi mitään mukanas viedä. Tyhjänä tulit, tyhjänä lähdet" Onko todellakin niin. Jos onkin niin olkoon. Meidän eväät eivät ole hääppöset. Mutta Sana pysyy. Sana seuraa meitä. Sana ei jää tälle juhlakentälle.

Vanhaan hyvään aikaan jokaisella, tai lähes jokaisella, papilla oli oma saarnavirtensä. Seurakunta veisasi sen aina kun asianomainen pappi kipusi pönttöönsä Saarnavirsi oli tavallaan papin tavaramerkki. Henkilökohtainen virteni oli oikein vanhoista Siionin Virsistä lähtöisin oleva. Siinä olivat muun muassa sanat: "Hän on mun kallioni ja sarvi autuuden". Sen kallion aina paremmin ymmärtää Onhan puhe Kristus-kalliosta tuttua.

Mutta mikä ihmeen "autuuden sarvi". Annas kun selitetään. Raamatussa Kuningasten kirjassa kerrotaan kuinka Daavid oli vanhuutensa ja heikkoutensa tähden valmis luopumaan kuninkuudestaan. Hän voiteli seuraajakseen Salomonin. Mutta asia ei ollutkaan sillä selvä. Myös Adonai oli huudattanut itsensä samaan aikaan kuninkaaksi. Salomon ja Adonain välille kehittyi mahtava riita. Salomo joukkoineen ahdisteli Adonaita ja uhkasi tappaa tämän. Silloin Adonai hädissään syöksyi temppeliin, meni kaikkein pyhimpään asti ja tarttui siellä alttarin sarviin kiinni. Alttarin sarvet oli tarkoitettu turvapaikaksi rikollisille ja muille ahdistetuille. Ken niihin tarttui sitä ei ollut lupa surmata. Niinpä Adonaikin piti lujasti kiinni sarvista ja uskoi, että Salomon säästäisi hänet. Tapa tai säästä, tästä en lähde mihinkään. Niin hänen henkensä säästy vielä sillä kertaa. "Hän on mun kallioni ja sarvi autuuden". Kristus on se pelastuksen ja autuuden sarvi, johon saamme tarrautua kiinni. Siinä saamme riippua kiinni, kävi miten kävi. Tulipa tuomio tahi pelastus. Siitä ei lähdetä mihinkään. Lyhyt mutta kaiken kattava körttioppi onkin juuri siinä. Pitäydy lujasti Kristukseen. Silmät Häneen vaikka jalat helvetissä palaisi. Niin kauan katse Häneen kun peukalo liikkuu. Tämä kattaa jo psalminkin lupauksen: "Koska hän riippuu minussa kiinni, niin minä hänet pelastan".

Riipu Hänessä kiinni on sama kuin riipu sanassa kiinni. Sillä sanassa on Kristus. Ja hänessä on elämä ja autuus. Sana on meille annettu. Emmehän halua menettää sitä.

Nämä juhlat ovat päättymässä. Mutta me alamme jo odottaa seuraavia. Vuoden päästä, jos Jumala suo, kohtaamme Lapualla. Siellä jo varmaankin viritellään tunnelmia. Jäämme mielenkiinnolla odottamaan. Mutta jo matkan varrella vuoden mittaan meillä on monia levähdyspaikkoja; kirkossa, seuratuissa ja kodeissa. Voimme viipyä aina siellä, missä sanaa viljellään. Sana ei jää tälle juhlakentälle.